ZEYNEL ÂBİDÎN (radıyallahü anh)

Tabiînin büyüklerinden ve oniki imam'ın dördüncüsü, ismi, Ali bin Hüseyin bin Ali bin Ebî Talib'dir. Künyesi, Ebû Muhammed ve Ebü'l-Hasen'dir. Lakabı, Şeccâd ve Zeynel Âbidîn'dir. Hazreti Hüseyin'in oğludur. Annesi Acem padişahının kızı Şehr-i Bânû Gazâle'dir. 46 (m. 666) senesinde Medine-i Münevvere'de doğdu. 94 (m. 713) senesi Muharrem ayının onsekizinde yine doğum yerinde şehîd edildi. Bakî kabristanında amcası Hazreti Hasan'ın yanına defn edildi.

İmamlığı, yani tasavvufta insanlara feyz vermesi, doğru yola kavuşturması otuzdört sene sürmüştür. Hadîs, fıkıh ve tasavvuf ilminde âlimdir. Eshâb-ı kiramdan çoğunu görmüştür. Hazreti Abdullah İbn-i Abbas, Hazreti Ebû Hüreyre, Hazreti Âişe, babası Hazreti Hüseyin, amcası Hazreti Hasan, Hazreti Ümmî Seleme ve diğerlerinden hadîs-i şerîfler işitip rivâyet etmiştir. Rivâyet ettiği bazı hadîs-i şerîfler, Kütüb-i Sitte adı verilen altı hadîs kitabında yazılıdır.

Zeynel Âbidîn'den (radıyallahü anh) kendi oğulları, Muhammed Bâkır, Zeyd bin Ali, Abdullah bin Ali, Ömer bin Ali'den başka Zeyd bin Eslem, Âsım bin Amr, Ebû Seleme bin Abdurrahmân, Tâvûs bin Keysân Yahyâ bin Sa'îd, Eb'ûz-Zinad ve diğerleri hadîs-i şerîf rivâyet etmişlerdir. İmâm-ı Zührî "Ondan daha üstün fıkıh âlimi görmedim" demiştir. Tasavvuf ilmindeki yüksek derecesi ve hâlleri de medh edilmiştir. Hergün ve gecede bin rekât namaz kıldığı ve buna ölünceye kadar devam ettiği nakledilmiştir.

Hazreti Ömer'in hilafeti zamanında Eshâb-ı kiramın ordusu İran'a gidip, Yezdicürd'ün memleketini feth ettiler. Oradan çok ganîmet ile köle getirdiler. Kölelerin arasında padişahın üç kızı da vardı. Medine-i Münevvere'ye geldiklerinde hepsini halife Ömer'e (radıyallahü anh) teslim ettiler. Hazreti Ali bu kızları satın aldı. Bunlardan Şehr-i Bânû Gazele'yi oğlu Hazreti Hüseyin'e nikâh etti (Zeynel Âbidîn bundan oldu). Birisini Hazreti Abdullah bin Ömer'e, diğerini de Hazreti Muhammed bin Ebû Bekir'e nikâh ederek verdi.

Hazreti Zeynel Âbidîn, her abdest aldığında yüzü sararır, vücudu titrerdi. Sebebini sorduklarında "Kimin huzûruna çıkacağımı biliyor musunuz?" buyururdu. Bir gece teheccüd namazı kılıyordu. Şeytan ejderha şekline girip, kendisini meşgûl etmek istedi. Fakat o hiç aldırış etmeyince, ayak parmağını ısırdı. Namazdan sonra ejderhanın şeytan olduğunu anlayınca ona vurup "Defol ey mel'ûn" dedi. İbadetlerini

tamamlamak için kalktığında gaybdan bir ses üç kere; “Sen Zeynel Âbidîn’sin (yani ibadet edenlerin süsüsün)” dedi.

Birisi aleyhinde konuşmuştu. Bu kendisine söylenince onun yanına gitti. Onunla biraz sohbet ettikten sonra buyurdu ki:

“Hakkımda bazı şeyler söylediğini duydum. Dediklerin doğruysa, Allahü teâlâdan mağfiret dilerim, beni affetsin. Dediklerin iftira ise, Allah seni affetsin, selâmı, rahmeti, bereketi de üzerine olsun.”

İmâm-ı Zeynel Âbidîn’in bir devesi vardı. Yolda kamçı vurmadan gider ve üzerindekini hiç incitmezdi. Zeynel Âbidîn vefât edince devesi kabri üzerine gelip göğsünü yere koyup inledi. Hiç kimse bu deveyi mezar başından kaldıramadı. Oğlu Hazreti Muhammed Bâkır orada bekleşen halka buyurdu ki: “Kalkması için fazla uğraşmayın. Bu deve burada ölecek!” Üç gün sonra deve orada öldü.

Birgün Ali Zeynel Âbidîn hazretlerinin elleri kelepçeli, ayaklarında kayış bağlı olduğu halde Medine’den Bağdâd’a götürüyorlardı. Hazreti Zührî, onu bu halde görünce çok ağladı. Ve dedi ki; “Keşke şimdi sizin yerinizde benim ellerim kelepçeli olsaydı.” Zeynel Âbidîn (radıyallahü anh) de ona dedi ki: “Yâ Zührî bu bize hiç zor gelmez, istediğim zaman el ve ayaklarımı açabilirim.” Ve çok hafif bir silkinme ile elindeki kelepçeyi ve ayağındaki kayışı açtı. Kısa bir zaman sonra eline kelepçeyi ayağına kayışı tekrar geçirerek buyurdu ki; “Bunlar kulların cezasıdır ve kolaydır, istediğimiz zaman açabiliriz. Esas zor olan Allahü teâlânın azâbıdır.” Minhal bin Amr anlatır: “Hacca gitmiştim. Zeynel Âbidîn’e rastladım. Halka zulmüyle meşhûr Huzeyme bin Kabil’i sordu. “Ben Kûfe’de iken hayatta idi” dedim. Ellerini kaldırıp: “Yâ Rabbi Huzeyme’ye demirin ve ateşin hararetini göster” diye duâ etti. Kûfe’ye geri dönerken yolda eski bir dostum olan Muhtâr bin Ebî Ubeyd’i gördüm. Huzeyme’yi sordum. Ellerinin kesildiğini ve cesedinin yakıldığını söyledi. Bunu duyunca “Sübhanallah!” dedim. Muhtâr sebebini sual etti. Ben de Zeynel Âbidîn’in duâsını anlattım. Hemen iki rekât namaz kıldım. Huzeyme’nin zulmünden halkın kurtulduğu için şükür ettim.

Birgün oğulları, hizmetçileri ve birkaç kişi ile sahraya çıkmışlardı. Sabah kahvaltısı hazırlandı. Bir ceylan gelip yakınlarında durdu. Zeynel Âbidin ona: “Ben Ali bin Hüseyin bin Ali bin Ebû Tâlib, annem de, Resûlullah’ın kızı Fâtıma’dır. Gel bizimle biraz yemek ye!” buyurdu. Ceylan gelip beraber yediler. Sonra ceylan bir tarafa gitti. Hizmetçilerinden biri, yine çağırın, gelsin dedi. “Dokunmayacağınıza söz verirseniz,

çağırayım” buyurdu. Hepsi, dokunmayacaklarına söz verdiler. “Ben Ali bin Hüseyin bin Ali bin Ebû Tâlib’im, annem de, Resûlullah’ın (aleyhisselâm) kızı Fâtıma’dır. Soframıza gel, biraz daha yiyelim” buyurdu. Ceylan tekrar geldi. Yemeğe başladı. Sofradakilerden biri, elini ceylanın sırtına koydu. Ceylan ürküp gitti.

Zeynel Âbidîn yine bir gün arkadaşları ile sahrada oturuyordu. Bir ceylan yanına geldi. Ayaklarını yere vurarak bir takım sesler çıkarttı. Etrâfındakiler ceylanın ne dediğini sordular. Zeynel Âbidîn buyurdu ki: “Dün bir Kureyşli, bu ceylanın yavrusunu tutmuş, “Yavruma dünden beri süt vermedim” diyor.” Bunun üzerine ceylanın yavrusunu tutan Kureyşli’yi çağırdılar. Zeynel Âbidîn Kureyşli’ye buyurdu ki’ “Bu ceylanın yavrusunu tutmuşsun. Dünden beri süt vermemiş, o yavruyu getir sütünü versin!” Kureyşli adam ceylanın yavrusunu getirdi. Ceylan, yavrusuna süt verdi. Zeynel Âbidîn Kureyşli’ye, yavruyu annesine bağışlamasını söyledi. O da râzı oldu. Ceylan, yavrusu ile beraber sesler çıkararak gitti. Oradakiler ceylanın ne söylediğini sordular. Zeynel Âbidîn de buyurdu ki: “Allahü teâlâ size hayır ve iyilikler versin” diye duâ ediyor.

Abdülmelik bin Mervan, Haccâc’a: “Abdülmuttalib’in oğullarını öldürmekten çok sakın, onlara iyi muâmele et” diye bir mektûb yazarak gizlice gönderdi. Bu, Zeynel Âbidîn’e (radıyallahü anh) ma’lûm oldu. O da Abdülmelik bin Mervan’a “Falan gün ve saatte Haccâc’a şöyle bir mektûb yazdın. Resûlullah bana, bu yaptığının Allahü teâlânın katında makbûl olduğunu, bunun karşılığı olarak da mülkün sende sabit kalıp, padişahlık zamanının biraz daha arttırıldığını haber verdi” diye bir mektûb yazdı. Ve bunu kendi devesiyle birine verip gönderdi. Abdülmelik mektûbtaki târih ile yazdığı târihin aynı olduğunu görünce hayret etti. Deveye götürebileceği kadar hediyeler yükletip Zeynel Âbidîn’e gönderdi.

Rivâyet edilir ki, bir zaman Zeynel Âbidîn hastalanmıştı. Bir gurup insan ziyâretine gelmişlerdi. Onlara buyurdu ki: “Buraya ne için geldiniz?” Onlar da “Seni sevdiğimiz için buraya geldik.” dediler. “Bizi neden seversiniz?” deyince, oradakiler de, “Siz Resûlullah (aleyhisselâm) efendimizin torunu olduğunuzdan, Allah ve Resûlü için seviyoruz” dediler. Buyurdu ki: “Kim Allah ve Resûlü için bizi severse Allahü teâlâ da kıyâmet günü onu arşın gölgesi altında gölgelendirecektir. O gün o gölgeden başka gölge yoktur. Bu sevgilerinin mükâfatını Allahü teâlâ Cennette onlara verecektir. Lâkin kim bizi dünyalık için severse Allahü teâlâ onlara da hesabsız rızık verecektir.”

Birgün Zeynel Âbidîn'in misâfirleri vardı. Kölesi sofrayı getirirken, sofra kölenin elinden kaydı merdivenin altında oynayan küçük çocuğun üzerine düştü. Bu küçük oğlu vefât etti. Köle bu durum karşısında çok korkup titremeye başladı. Zeynel Âbidîn onun bu hali karşısında buyurdu ki: "Sen hiç korkma. Seni afv ettim. Ve Allah rızası için âzâd ettim." Bundan sonra da çocuğunun techîz ve tekvin işlerini kendi elleri ile yaparak cenâzeyi kaldırdı.

Zeynel Âbidîn (radıyallahü anh) buyurdu ki; "Kibir sahipleri benim çok garîbime gidiyor. Kendilerinin bir damladan meydana geldikleri, sonra da cife olacaklarını bildikleri halde (Cife çürümüş ve kokmuş leş demekdir) ve yine de kibirlenirler, bunlar neyine güvenirler."

"Allahü teâlânın bütün yaratıklarını gözleri ile müşâhede ettikleri halde. Öyle kimseler vardır ki Allahü teâlânın varlığı ile birliği hakkında şüpheye düşerler. Yoktan nasıl var edildiklerini gözleri ile gören pekçok insan var ki, ölümden sonraki dirilmeyi inkâr ediyor. Bunlar gelip geçici olan dünyâya emek verip, ebedî olan ahireti unuturlar. Ben bunların bu hallerine çok şaşarım."

Oğlu Muhammed Bâkır'a buyurdu ki: "Ey oğlum! Şu dört çeşit kimselerle arkadaşlık etme ve onlara güvenme. Fâsık olan kimselerle arkadaşlık etme, zira fâsık kimse seni bir lokma ekmek için terk eder. Cimri ile arkadaşlık etme, cimri senin çok muhtaç olduğun şeylerini elinden almak ister. Yalancı ile arkadaşlık etme. Yalancı da fâsık bir kadına benzer, senin yakınlarını senden uzaklaştırmak ister ve senden uzak kimseleri sana yaklaştırmak ister. Bir de sıla-i rahmi terk edenlerle arkadaşlık yapma. Zira onlar Kur'ân-ı kerîmin üç âyeti ile lanetlenmiştir."

Buyurdu ki: "Allahü teâlâ, günâhlarına pişman olup, tövbe edenleri sever."

"Hakiki cömert, Allahü teâlâya itaat eden, kulların haklarını gözeten, yaptığı iyiliği Allah için yapıp, karşılığında insanlardan teşekkür beklemeyendir."

"İnsanlar zarûret diyerek, yiyecek kazanma peşinde koşarlar. Halbuki esas zarûret günâhlardan kaçınmaktır. Fakat çokları bundan kaçınmayıp, yiyecek peşinde koşarlar."

Zeynel Âbidîn (radıyallahü anh) ibâdet edenleri şöyle sınıflandırırdı. "Allahü teâlâdan korktukları için O'na ibâdet ederler. Ba'zı insanlar da Allahü teâlânın

rahmetini ve Cennetini istedikleri için O'na ibâdet ederler. Bu ibâdet tüccâr ibâdetidir. İnsanların diğer bir kısmı ise Allahü teâlânın gazâbından korkarak sadece Cenab-ı Hak ibâdete lâyık olduğu için, şükrünü ifâ etmek için ibâdet ederler, işte tam mânâda müttekî olanların ibâdetidir" diye buyurmuştur.

Sabit bin Ebî Hamza es-Simâlî, İmâm-ı Zeynel Âbidîn'in şöyle buyurduğunu nakletmiştir: "Kıyâmet günü, ehli fazîlet kalksın diye çağrılır, insanlar arasında bir grup kalkar. Onlara hadi Cennete giriniz denilir. Onlar Cennete giderken meleklerle karşılaşırlar. Melekler nereye gidiyorsunuz derler. Cennete derler. Hesaptan önce mi Cennete giriyorsunuz? derler. Evet cevabını verirler. Sizler kimlersiniz? dediklerinde, biz fazîlet ehliyiz derler. Sizin fazîletiniz nedir? diye sorarlar. Onlar da, dünyâda bize hakaret edildiğinde tahammül ederdik. Bize zulmedildiğinde sabrederdik ve bize kötülük yapıldığında affederdik derler. Bunun üzerine melekler, hadi Cennete giriniz. Sâlih amel işleyenlerin mükâfatı ne güzeldir, derler. Sonra sabır ehli kalksın diye nidâ olunur. Bir grup insan kalkar. Onlara da, hadi Cennete giriniz, denilir. Onlar da meleklerle karşılaşırlar. Melekler onlara da aynı şeyi sorarlar. Biz sabır ehliyiz dediklerinde sizin sabrınız ne idi? derler. Biz Allahü teâlâya ibâdet etme husûsunda zorluklara katlandık. Nefsimize uymayıp, günâhlardan sakındık ve bu husûslarda sabrettik, derler. Melekler onlara da, hadi Cennete girin, sâlih amel işleyenlerin mükâfatı ne güzeldir, derler. Sonra bir nidâ daha gelir. Allahü teâlânın komşuları kalksın, denir. Bir grup insan kalkar, fakat bunların sayıları azdır. Onlara da, hadi Cennete giriniz, denilir. Melekler karşılayıp aynı şeyleri onlara da sorarak sizin ameliniz nedir? dediklerinde, "Biz Allah rızası için birbirimizi ziyâret ederdik. Allah rızası için oturup sohbet ederdik ve Allah rızası için birbirimize mallarımızı bol bol verirdik," derler. Bunun üzerine melekler sâlih ve iyi amel işleyenlerin mükâfatları ne güzeldir. Hadi girin Cennete, derler."

Zeynel Âbidîn'e (radıyallahü anh) bir gün birisi gelip, "Sizi filan şahıs evine davet ediyor. Mümkünse beraber gidelim" dedi. Sonra beraberce çıkıp o kimsenin evine gittiler. Daha o şahıs bir şey söylemeden buyurdu ki: "Biz hiç kimseden dünyalık yardım beklemedik, verileni de almadık. Allahü teâlâ bizim rızkımızı göndermektedir. Siz yardımınızı ihtiyâç sahibi fakîrlere veriniz. Allahü teâlâ bizi de sizi de affetsin."

Vefât edecekleri gece oğlu Muhammed Bâkır'dan abdest almak için su istedi. Suyu getirdiklerinde buyurdu ki: "Bu su içinde hayvan ölmüş, bununla abdest alınmaz." Yakınları mum ışığında kabın içine dikkatlice baktıklarında kabın içinde bir fare ölüsü

gördüler. Oğlu tekrar su getirdi. Abdest aldı ve “Artık ölümüm yakındır” buyurup, vasıyyetini bildirdi. O gece Osman bin Hayyam tarafından zehirletildiğinden şehîd oldu 94 (m. 713)

---

1) Tam İlmihâl Se’âdet-i Ebediyye, sh. 1089
2) Tabakât-ı İbn-i Sa’d, cild-5, sh. 211
3) Hilyet-ül-Evliyâ, cild-3, sh. 133
4) Şeceret-üz-Zeheb cild-1, sh. 104
5) Tezkiret-ül-Huffâz cild-1, sh. 74
6) El-A’lâm, cild-4, sh. 277
7) Tehzîb-üt-Tehzîb, cild-7, sh. 304
8) Muhtasar-i Tuhfe-i İsnâ Aşeriyye, sh. 35
9) Eshâb-ı Kirâm, sh. 405

www.ehlisunnetbuyukleri.com